ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ՏԱՂ ՍՐԲՈՅՆ ՅՈՎՀԱՆՆՈՒ ՄԿՐՏՉԻ

(Հոգեգիր Տաղարանէ ֆաղուած)

Ի յանապատէ լերանց
ձայն աւետաբեր հնչեաց,
Կուսածին որդւոյն Յարոզ
կարապետ բանիւն յայտնեալ.
Եւ ձայն բարբառոյ ասէ
անուն անեղին եղեալ,
Սա մարգարէից ըղձումն՝
առաքելոց պարծանք,
Սա ի փորձութեանց հողմոց
տունկ մի յանտառից շարժեալ,
Սա եռ զաւեիս առ հարսն,
զնոյն դարձեալ եւ մեզ յայտնեաց,
Սա մեծ ի կանանց ծնունդս
երկրորդ Հեղիաս գոլով,
Սա ի Հերովդէէ խոովեալ՝
եդեալ ի պահեստ բանտին,
Եւ Հերովդիա խոովէր
ի յանդիմանիչ բանէն,
Մի՛ լիցի աւրէն, ասէ,
անաւրէն խաբող պատրող,
Կողածին եղբաւրըն ֆո
հողանիւթ զուգեալ ընդ մեզ.
Են նաւակատիք այսաւր
Հերովդէի ի ծննդեանն.
Խումբ առ խումբ հրաւէր տրեալ
բազմութեամբ զաւրաց իւրոց.
Գունդ առ գունդ ժողովեցան
այգոյն միաբան ի նաւն.
Դուստր Հերովդիայ եկեալ
դէմս առեալ մոլէր աղիկն,
Ի խնդոյս իջեալ աղիկն
առաջի թագաւորին.
Հերն ծալ ի ծալ առեալ՝
նմանեալ արեայ անձին,
Աչուն ծաւալ ծրփէր
ծիրանի ծովուն նման.
Ո՞վ յունկն ի վերայ աչացն՝
նմանեալ լերանց ծաղկանց,
Եւ վարդ վառելով այտիցն՝
նմանեալ խայծեալ նրանց.

digitised by A.R.A.R.@

Ոսճաձայն բնդիւն տաղիցն
նոյն եւ ի շարժել մասանցն,
Նա դարձի դարձեալ մոլէր
առաջի թագաւորին.
Ձեմս առեալ նեպեալ նեմէր,
վազըս կամաւիմ վազէր,
Ընդ այն Հերովդէս մոլեալ՝
ընդ անձն ապաստան լինէր.
Վասն է՞ր կատաղեալ մոլիս,
դուստր Հերովդիադայ,
Խնդրես դու չինէն պարգեւ
զգեղագոյն փառաց իմոց.
Թաքինս նա եդեալ ուխտէր՝
զփառս իմ ինձ ի կեանս իմ տամ.
Ի մաւրէն խրատեալ աղջիկն՝
զգլուխն Յովհաննու խնդրէր.
Դու տո՛ւր ինձ պարգեւս
զգլուխ Յովհաննու հատմամբ,
Զայն կարապետին մեծի՝
զայն ձեռնադրողի փրկչին.
Տրտմեալ Հերովդէս՝ զբանսն
ոչ կարաց արտել ուխտին,
Փութով առաքեաց ի բանտն՝
տայր զչար խորհրդոյն պարգեւս.
Եդեալ ի վերայ սկրտեղ՝
բերեալ եւ մատոյց նըւէրս:
Ողբաց եւ երկիցս այսուր՝
զոյսն յանապատէ շիջեալ,
Սա էջ ի դժոխս խարոզ՝
աւետարանէր զգալուստ . . . . .

ՅՈՅՍ ԱՌ ԱՍՏՈՒԱԾ

Յորչափ սիրս իմ անզօր, դեռ եւրս լի մանկութեամբ,
Զասիցէ պատրանաց իւրոց բարեաւ մնացէ դուք,
Յանկացայց կալ յարեալ յիմաստութիւնն հինաւուրց,
Որ զըզգաստըն Եպիկուր ի կիսադիս փոխարկեաց.
Յանկացայց կեալ՝ սիրել՝ ընդելանալ ընդ մարդկան,
Սակաւիկ ինչ խընդրել խինդ, ո՛չ եդեալ յայն զբաւ յոյս.
Առնել զոր ինչ առնեն մարդիկ, լինել որ ինչ եմն,
Եւ հայիլ ընդ երկիւնս, անդորր ըզսիրս ունելով:
Ոչ կարեմ, հակառակ ինձ, չարչարէ զիս անհունն.
Զայն խորհիլ առանց յուսոյ եւ երկիւղի, կարեմ ոչ.

digitised by A.R.A.R.@